

Ramon Fontdevila i Subirana

Editor-Director del CPCPTC

EL VALOR DE LA PERSEVERANÇA

MALGRAT EL CANVI D'IMATGE que la Revista d'Etnologia de Catalunya (REC) va estrenar el darrer estiu, no cal dir que la publicació es proposa mantenir el to rigorós que des del primer número l'ha caracteritzada. Això i, també, la continuïtat semestral que no ha abandonat en més de divuit anys. Perseverança, seria el mot just. Que és una d'aquelles virtuts que no fan soroll però, en canvi, són del tot necessàries. Altrament, sense aquesta punta de tossuderia els projectes s'afebleixen, es desdibuixen i es fan més difícils de seguir. Aquest no és el nostre cas, ni ho hauria de ser en el futur: la REC, prestigiada en els àmbits acadèmics internacionals, és el resultat de molts esforços, i l'espai d'intercanvi o la millor eina de difusió de la recerca etnològica, impulsada des de Catalunya per a tot el món.

AL CAPDAVALL, AQUESTA REGULARITAT HA ESTAT FONAMENTADA des del primer dia pel tàndem de Lluís Calvo, director, i Antoni Anguela, cap del Servei del Patrimoni Etnològic del Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana (CPCPTC). Ambdós concebien, en perspectives superiors a l'any, els temes centrals i en vivien l'elaboració amb cura. Cuiaven literalment cada número i el feien possible fins en els moments més adversos: en 18 anys, si n'han passat de coses, de crisis, de canvis...! I la REC continuava i els seus responsables, també. Per això, al capdavall, avui volem retre homenatge des d'aquestes mateixes pàgines a Antoni Anguela: el darrer cop que el vam tenir entre nosaltres fou justament a la presentació de la nova etapa de la REC, els primers dies de juliol. I fou un esforç solemne per algú que tenia, enmig de la malaltia, el coratge d'acompanyar-nos, de tornar-nos a acompanyar. Pel simple goig de ser-hi, de compartir-ho, de celebrar-ho. Des d'aquella bonhomia que sempre gastava. La REC avui està de dol, i recull l'encàrrec del Consell de Cultura Popular Tradicional de destinar un espai a glosar el personatge. Però els que vam tenir el privilegi de conèixer-lo, de tractar-lo, recollim el testimoni directe d'una tasca persistent i callada, exemple de compromís amb la cultura i amb el país. Rigorós. Incansable. Talment els valors que voldríem per al futur d'aquesta revista. ■